

ISTORIA BUNELULUI MEU – UN TRE CUT CE NE APARTINE ȘI NU POATE FI DAT UITĂRII

Istoria orală oferă mai multe oportunități de studiere a vieții materiale și culturale a poporului nostru. În acest context, discuțiile cu martorii oculari ai evenimentelor, interviurile realizate, narațiunile de la actanții nemijlociți ai manifestărilor posedă o deosebită pondere. În comunicarea de față ne-am propus ca scop să punem în evidență destinul unei familii ce a avut

de suferit de pe urma valurilor de deportare ale basarabenilor în frigidurile Siberiei și îndepărtatul Kazahstan. La baza aceste comunicări se afla relatarea bunelului meu Alexei Roșca, cel care din plin a simțit lipsurile și penuria înstrăinării de casa părintească. informațiile oferite permit reconstituirea vieții cotidiene, vieții familiei până și după deportare, puținele posibilități avute de gospodari basarabeni pentru a rezista, a ridica case în regiunile unde au fost deportați, de a păstra tradițiile și obiceiurile populare, iar apoi de a se reintegra în societate, după revenire în Basarabia. Astăzi, relatările de la martorii acelor vremuri sunt tot mai puține, unii nici până acum nu au povestit prin ce calvar au trecut, chiar dacă au fost reabilitați. Istoria bunelului meu, deportat la vârsta de 16 ani, se înscrie în miile de destine ale basarabenilor, fiind o atenționare mai ales pentru noi, tinerii, că trecutul nu poate fi dat uitării, iar memoria celor care au avut de suferit trebuie cinstită nu doar de sărbători, ei devenind pentru noi un model de rezistență.